

קנה ויש לו חין לריך לצדק וכל שכן קנה וחזר
וקנה דאין לריך לצדק, ולפולג צקנה וחזר
וקנה דאין לריך לצדק להודיע כחו דר' יהודה
דאף צקנה וחזר וקנה לריך לצדק כח דהמורה
מדוק [יט] שצונו לו להשמיטנו כח דצרי המסור
שהוא בומך על שמיטתו ואינו ירא להחזיר,
עצל כח האיסורין הנה ראיה שהכל יכולין
להחמיר אף בדבר המותר, והתוס' פירשו
בשמו [כ] כשהם מתיר בומך על שמועת
ולריך ראיה לדבריו העל האבירה אדם יכול
להחמיר עמו בלא טעם ט"ס דצריכה. ואם
נפרט ספק צרכות להקל שאין לריך לצדק מאי
רבותא דר' מאיר שאמר שאין לריך לצדק הרי
אף הם מסופק לו חומר שאין לצדק, להדבב
ויתב הוב רבותיהם להודיע כחו דר' יהודה
שסומך על צדור הוראתו ומלריך לצדק העל
ד"מ אף הם ה"י מסופק לו פוסק שאין לצדק
ואין זה רבותיהם כולל בהרי בדבר קל חמורין
ספק צרכות להקל בלא לצדק, הלא ודאי בספק
צרכות להקל פירושו שיכול לצדק, מעשה חין
רבותא להודיע כחו דר"י שמלריך לצדק דאף
בספק יכול לצדק ויותר רבותיהם להודיע כחו
דר' מאיר שאומר שאין לצדק דכוס צרכה
שאונה לריבה ויבדאי סמך על הוראתו שהחזיר
ליהנות מטה"ל בלא צרכה ואסור לצדק, כך
נראה ברור [בא]. כללי השמיטה הם א' אסור
להזכיר שם שמים בכל הלבושים הם הוא לצענה
אלא יאמר גאט צדק הוא עאל דיר העלפין
ולבושת הזכר דענין על מלה לריך לומר דער
לעבדעמה גאט צ"ה וצ"ה וביחל צו [כב],
ואם לא אמר כך עובר בלא תשא. ב' אסור
לחזק צרכה מפני בלא טענה וצדק שיחה
במקום שאינו לריך ועובר על לא תשא ואם זרק
יאמר תיבק בשכמל"ו שיחים נראה שאומרו
דך שזה וכולול ויחול מלאו דלא תשא.
ג' אסור לומר צרכה שאונה לריבה חפצו

[יג] צריך להוסיף: ומפרש דש"י ביצה דף ב' ע"ב.
[כ] שם ד"ה יבית וכו'.
[כא] וצ"י א"ר כ"י מ"ב סק"א שמכח דאיה ז'
הוכיח דינו של תנ"ח בב"ס ב"ט — הג"ל ציין י"ח —
שבברכת שהחיינו לא אמרינן ספק ברכות להקל. וע"ע
בצל"ח ברכות דף ז' ע"א ובש"מ תה"כ א"ח כ"י ז"ה.